

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

KANDY SHEPHERD

Kai meilė sugrįžta

2020 sausis—kovas

Kandy Shepherd

**KAI MEILĒ
SUGRIŽTA**

Romanas

Versta iš Kandy Shepherd,
Stranded with Her Greek Tycoon, 2018
© Kandy Shepherd, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0561-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Kristo Teofanio santuoka buvo tokia nevykusi, kad jis negalėjo džiaugtis kartu su visais, kai mylimas jo pusbrolis su žmona atnaujino santuokos įžadus. Matydamas, kokie jiedu laimingi ir kaip meiliai vienas kitam šypsosi, užklupus prisiminimams apie tai, ką pats prarado, tik tvirtai sugniaužė kumščius.

Turi būti atsargus, kad nenuslinktų visiems rodoma kaukė – linksmo ir nerūpestingo Kristo, kuriam nė motais slapčia jį aplankantys netekties prisiminimai. Niekas neturi matyti, kaip jam skaudu.

Įžadų atnaujinimo apeigos vyko pusbroliui priklausančioje Kosmimo saloje, mažoje baltose koplytėlėje, nuo uolos krašto žvelgiančioje į žalsvus Jonijos jūros vandenį. Iš koplytėlės pasipylę linksmi svečiai apsupo ratu laimingą porą ir sveikino. Apimtas niūrų minčių Kristas stovėjo atokiau po žemu kiparisu, ir nuo priverstinės šypsenos jam net paskaudo veido raumenis.

Žinoma, Kristas linkėjo pusbroliui viso, kas geriausia, bet negalėjo atsikratyti minčių apie savo paties vestuvių ceremoniją Šiaurės Angli-

joje viduramžiško Daramo miestelio metrikacijos biure. Su pasididžiavimu ir meile tada jis žvelgė į savo nuotaką Heilę ir negalėjo patikėti, kad tokia nuostabi moteris sutiko kurti su juo gyvenimą. O ji, atidavusi savo kūną ir, svarbiausia, širdį į jo rankas, žvelgė spindinčiomis kupinomis meilės ir pasitikėjimo akimis. Neįkainojama dovana. *Tačiau jos jis taip netikėtai neteko.*

Jis beveik fiziškai jautė sąžinės graužatį. Per dvejus metus nė karto nepasimatė su žmona. Jei tiksliai – per dvejus metus ir penkis mėnesius. Turbūt galėtų suskaičiuoti net valandas ir minutes. Priekaištavo sau ir jautėsi kaltas dėl kiekvienos skyrium praleistos akimirkos. Jis nė nežino, kur Heilė gyvena, ką veikia. Įskaudino ją, kad nebuvo šalia, kai jai labiausiai jo reikėjo. Bet ji nė nesuteikė progos pasiaiškinti. Be gailėsčio paliko jį ir ištrynė iš savo gyvenimo, o to jis iš mielos ir švelnios žmonos nesitikėjo.

Kai aidint džiaugsmingiems šūksniams pusbrolis Aleksas bučiavosi su žmona Dela, Kristas užmerkė akis ir prisiminė, kaip palaimingai jis bučiavo Heilę kunigui leidus užtvirtinti jų dviejų sąjungą. Jie buvo tokie pat laimingi kaip šiedu. Apimti jaudulio, kad prieš akis visas gyvenimas kartu. Be proto įsimylėję. Įsitikinę, kad

jiems reikia vienam kito, nors pasaulis, rodos, stojo prieš juos.

Kadaise mudu buvome tokie pat kaip jie. Šie žodžiai pasigirdo lyg tylus murmesys, lyg lengvas vėjelio pūstelėjimas jam virš galvos būtų sujudinęs medžio šakeles.

Išgirdęs kadaise taip gerai pažįstamą balsą, Kristas apstulbęs atmerkė akis. *Heilė.* Iš kažkur žemiau jo peties, kur ji taip patogiai įsitaisydavo, atsklido vos užuodžiamas jos aromatas. Apimtas beprotiško sielvarto pamanė, kad gal jį aplankė praeities šmėkla.

Jis pasuko galvą. Širdis taip smarkiai sudunkėjo, kad jis net aiktelėjo. Ji stovėjo visai šalia ir žiūrėjo ne į jį, o į koplytėlės pusę, lyg vengtų jo žvilgsnio. *Jo žmona.*

Norėdamas ją paliesti ir įsitikinti, kad tai ne vizija, jis ištiesė ranką. Jos skruostas buvo švelnus, vėsus ir labai tikras.

- Tai tu, *koukla mou*, - pasakė jis kimiu balsu. Jis daug laiko netarė šių švelnių žodžių - jie buvo skirti vien tik jai.

Bet tuojau pasigailėjo juos ištaręs. Atitraukė ranką. Mylėjo ją besąlygiškai, bet ji atstūmė jo meilę. Taip, jis padarė klaidų ir labai gailisi. Ji nesuteikė progos jų atitaisyti. Įskaudino jį. Pa-

žemino. Sukėlė pragariškų kančių, kai ieškojo jos po visą Europą. Bet ji nenorėjo, kad ją surastų.

- Nevadink manęs taip, - pareiškė ji. - Nesu nei tavo lėlytė, nei gražuolė, ar ką šie žodžiai reikštų. Jau nebe.

- Suprantama, - tarstelėjo Kristas.

Ji nukreipė žvilgsnį į šalį ir prikando apatinę lūpą, kaip visada, kai nervindavosi. Arba būgštaudavo. *Ką ji čia veikia?*

Jis atidžiai žvelgė į ją nebūdamas tvirtai įsitikinęs, kad tai tikrai ji. Nors ir nenorėjo, jį jaudino kiekviena jos išvaizdos detalė. Kad mūvėjo prigludusiomis kelnėmis ir kad saugodamasi ankstyvo vasario ryto vėsos buvo susisiautusi dailiu šviesiai mėlynu apsiaustu, kurį jis nupirko jai iš Milano dizainerio. Drabužis, sujuostas plonu dirželiu, buvo tas pats, tačiau to nepasakytum apie ją pačią. Heilės vaizdas, išlikęs jo galvoje, pamažu kito, ir jis pamatė savo žmoną jau visai kitokią.

Ant pečių krentančias gražias vešlias šviesias garbanas pakeitė trumpai piksi stiliumi kirpti plaukai. *Visai kaip berniūkščio*, - buvo pirma jam į galvą šovusi nerimastinga mintis. Jam patiko ilgi jos plaukai, mėgo braukti per

juos delnais, truktelėti pakaušyje, kad pakreiptų jos galvą bučiniui. Bet, pažiūrėjęs atidžiau, turėjo pripažinti, kad šis naujas kirpimas itin moteriškas, aplink veidą sruogos buvo purios, prigludusios prie grakštaus sprando linkio. Veido bruožai tapo ryškesni, skruostikauliai išraiškingesni, o smakras valingesnis. Miela jaunatviška anglų kalba, kuri jį taip žavėjo, dabar, jai esant dvidešimt septynerių, įgavo dar daugiau patrauklaus grožio.

- Kur, po galais, buvai? - metė jis. - Ką čia veiki po šitiek laiko?

Heilė pažvelgė jam į akis.

- Atvykau pasimatyti su tavimi. Ko gi dar?

Sužibo viltis, kad ji bent jau paaiškins, kodėl nutraukė jų santuoką, bet viltis nuslopo jam pažvelgus į šaltas ir abejingas akis ir kietai sučiauptas lūpas. Norėtų, kad ji pasiaiškintų. *Juk ji vis dar teisėta žmona.* Bet jį sulaukė vos juntamas jos nerimas. *Juk nepaskatins jos ir vėl pabėgti. Jam reikalingi atsakymai į klausimus.*

Heilė pažvelgė į tebesibūriuojančius prie koplytėlės svečius, tada vėl į jį.

- Nežinojau, kad čia susirinks visa tavo šeima, kitaip nebūčiau trenkūsis į šią salą, - pa-

sakė ji.

Jos ir balsas buvo kitoks. Nepriekaištingoje anglų kalboje buvo vos girdėti kažin koks akcentas. Jis laisvai kalbėjo angliškai ir itališkai, neblogai prancūziškai ir ispaniškai, bet jos kalboje buvo ne tai. *Kurgi ji buvo?*

- Tai šeimos iškilmės.

- Tikrai nebūčiau buvusi įtraukta į svečių sąrašą, - karčiai pastebėjo ji.

Jis negalėjo paprieštarauti, kad tai netiesa. Jo šeima - ypač senelė, auginusi jį nuo keturiolikos metų - nepritarė vedyboms su Heile ir to neslėpė. Senelei Penelopei jų santuoka atrodė skubota, neapgalvota ir pernelyg priminė jo paties tėvų santuoką, suteikusią tiek sielvarto.

- Noriu žinoti, kodėl tu čia, - neatlyžo jis. - Aną kartą, kai mudu susitikome, pareiškei, kad nekenti manęs. Tik tiek.

Jis negalėjo pasakyti, kad jos nekenčia, nors kartais norėjo, kad taip būtų. Nuo tos dienos Milano ligoninėje, kai ji nusuko baltą kaip ligoninės pagalvė veidą, išgyveno įvairiausių jausmus - nuo kaltės, kad ją apleido, iki panikos dėl jos saugumo, rusenant pykčiui, kad jai tiek mažai reiškia jų santuoka - *o ir jis pats*, nes be jokio paaiškinimo išbraukė viską iš sa-

vo gyvenimo. Galiausiai pyktis nuslopo, ir jis tapo abejingas.

Heilė neatsakė. O ji pasižymėjo atvirumu. Kristą apėmė nuojauta, kad anksti džiaugtis netikėtų apsilankymu.

- Kaip čia atsiradai? - Kosmimo salą galima pasiekti tik laivu. Arba turtingų svečių, kurie lankosi jo pusbrolio, viešbučių savininko Alekso, įkurtame prabangiam vietovės SPA, sraigtasparniais.

- Girdėjau, kad grįžai į Nidrij ir apsigyvenai pas senelius. - Jo seneliams priklausė turistams skirtų vilų kompleksas netoliese esančios Leukadės salos uoste. - Jų kambarinė pasakė, kad tu čia. Nusisamdžiau vairininką su laivu, ir mane atplukdė.

Dėl kilusių audrų jūra buvo banguota.

- Kokį vairininką? - paklausė jis per greitai ir pernelyg globėjiškai. Kai toks bangavimas, niekam nepatikėtų žmonos. Mintyse trinktelėjo kumščiu sau į kaktą. *Ji juk nebe jo rūpestis.* Kas žino, kiek kartų ji rizikavo per tuos dvejus metus ir penkis mėnesius, kai jis liovėsi ją globojęs? Ir išvis kas jam darbo?

Išgirdusi klausimą, ji dėbtelėjo iš padilbų. Bet paminėjo vairininką, kurį jis gerai pažinojo.

- Gerai pasirinkai, - atlyžo jis.

Kodėl jis suabejojo jos gebėjimu pasirinkti saugų laivą? Heilė visada buvo praktiška, pastebėdavo iškilusią problemą ir raskdavo sprendimą. Kai jis tapo jai problema, ji apsisprendė jį palikti.

Kristas pažvelgė jai per petį ir pastebėjo, kad ji juos smalsiai žvilgčioja. Daugelis ji iškilmes susirinkusių svečių Heilės nepažinojo. Visas sambūris net dūzgė iš susidomėjimo. Tie, kurie dar to nežinojo, netrukus susivoks, kad ši miela šviesiaplaukė moteris - Kristą atstūmusi žmona. Toji, taip pažeminusi savo graiką vyrą, kaip joks graikas neturėtų būti žeminamas.

Jis pasisuko ir užstojo ją nuo smalsių žvilgsnių. Darė tai, ko visada troško - globoti ją ir rūpintis. Bet kai jai išties jo reikėjo, jis taip skaudžiai nuvyłė, kad ji nepajėgė atleisti. Širdies gilumoje jis ir sau negalėjo atleisti.

- Kodėl nepranešei, kad atvyksti? - tyliai pasidomėjo jis.

- Norėjau pasimatyti akis į akį. Bet nebuvo tikra, ar sutiksi, jei pranešiu iš anksto.

Išsiliejo metus kaupiamas apmaudas.

- Aišku, kad būčiau norėjęs pasimatyti. Turiu žinoti, kas nutiko. Išėjai iš ligoninės neprane-

šusi, kur vyksti. Ieškojau tavęs. Bet tavo tėvai atsisakė pasakyti, kur esi. Ir tavo draugai. Tavo sesuo užtrenkė priešais mane duris.

Ji iškėlė ranką, kad jį sustabdytų. Jis pastebėjo, kad jos ranka šiek tiek virpa.

- Gana. Tik ne čia. Ne visiems girdint. Tai, ką turiu pasakyti, skirta tik tau. Dėl to norėjau susitikti tik su tavimi, o ne...

- Tai sakyk, - iškošė jis pro sukąstus dantis.

Ji sukiojo tarp pirštų dizainerio kurtos rankinės - dar vienos jo dovanos - dirželį, ir jam atrodė, kad jis tuojau nutrūks. Tada ji pakėlė akis.

- Noriu skirtis.

Jis žybtelėjo akimis.

- Kuo greičiau, tuo geriau, - rėžė.

Heilė žengė žingsnį atgal ir pažvelgė į beveik jau buvusį vyrą. *Ak, kas gi čia ją atvijo?* Manė, kad galės valdytis vėl susitikusi su Kristu. Jie du kadaise mylėjo vienas kitą, tad, žinoma, turbūt geriau pačiai, o ne per advokatą įteikti skyrybų dokumentus?

Bet kai pamatė jį su tamsios spalvos apsiaustu stovintį po medžiu ir niūriai žvelgiantį į jūrą, suprato suklydusi. Ją nenumaldomai

traukė prie jo su tokia jėga, kad turėjo stipriai įsiremti į žemę batais, kad nesvyruotų. Burna džiūvo, širdis daužėsi, ir ji, apimta beviltiško ilgesio, negalėjo atitraukti nuo jo akių.

Dabar jam dvidešimt devyneri, bet vis vien gražesnio už jį vyro nebuvo sutikusi. Turbūt pasakyti, kad jis gražus, nepakako. Kaip nepakako ir šių apibūdinimų: išvaizdus, įspūdingas, patrauklus, žavus. Sunku žodžiais apibūdinti šį vyrą. Šešių pėdų ir dviejų colių ūgio, plačiapečių, siaurų klubų, tobulą. O dar tankių juodų plaukų, lygios rusvos odos, kurią moteriai taip malonu liesti pirštais, ir nuostabių žalsvų akių.

Kristas galėjo būti modelis kuriant senovines marmurines graikų dievų skulptūras, kuriomis ji taip žavėjosi Atėnuose per medaus mėnesį. Ir vos po pusmečio, per laisvą savaitgalį Londone, jį pakvietė į tarptautinę modelių agentūrą. Kaip tikras graikas mačas, jis tik pasišaipė iš šio pasiūlymo. Bet jiems verkiant reikėjo pinigų, ir ji įkalbėjo jį bent jau pabandyti. Jį pačią pirmą dieną pasamdė prestižiniam darbui, ir jis nenoriai pasirašė su agentūra sutartį.

Kaip Heilei dabar atrodė, tada jis pradėjo nuo jos tolti, pamažu ir nepastebimai įsitvirtinti pasaulyje, kuriame jai nebuvo vietos. Jį paskatinusi padarė kvailiausią dalyką. Šalia garsaus

vyro pasijuto lyg blanki perekšlė šalia didingo povo. O jis leido, kad taip nutiktų. Palikdavo ją vieną rūpintis namais, o pats be rūpesčių žingsniavo sau Europos madų pasaulio sostinių podiumais, dalyvavo reklamos kampanijoje, filmavosi reklaminiuose klipuose, bičiuliuosi su turtingais ir įtakingais. Kaskart jai paklausus tikino visa darantis dėl jos ir jūdviųjų finansinio saugumo. Kurį laiką ji tikėjo. Kol ėmė kilti abejonių.

Ji sukando dantis. Užklupo ilgesys ne dėl šio Kristo. Ilgėjosi to Kristo, kurį pamilo būdama vos dvidešimt dvejų studentė Daramo alaus bare. Praleidusi vienus mokslo metus, ji buvo vyresnė už kitus kurso draugus, ir jos dėmesį patraukė grupelė vyresnių studentų. Jie juokavo su kitais mainų programos studentais. Ją užbūrė spindintys balti dantys, rusva veido oda ir nuostabios linksmos žalsvos akys. Jis pažvelgė į jos pusę, ir žvilgsniai susitiko. Akimirką ji nieko nebematė – *jokio kito* – vien tik jį. Pamažu slopo alaus baro garsai – kalbų nuotrupos ir bokalų skimbčiojimas, kol liko tik jiedu, ir jie skendo vienas kito žvilgsnyje, susijungė jų sielos. Ar bent jau taip pasirodė. Tada jis lyg klausdamas pakėlė antakius....